

PIŠE: DR. LUCIJA MULEJ, sociologinja, publicistka, pisateljica, antropologinja, filantropinja

PAR PRED MENOJ

Hodila sta drug ob drugem, na zimski dan, ko je po dolgem času posijalo sonce, na nebu brez oblaka. Ona in on. V poznih petdesetih. Oblačila na njunih telesih so bila oguljena, že zdavnaj iz mode. On je ob telesu nosil plastično vrečko, ona oguljeno torbico. Lepo počesani lasje z vzravnano držo so kljub vsemu pričali o dostojanstvu, ki je ostalo. Odšla sta mimo mene, sivih obrazov, a z lučjo v očeh. Nekaj sta se sprla, sem čutila. Morda le ugibala. A tok misli je vzvalovil spoznanja.

z nesrečo in kako tisti, ki pridejo v fabriko kot siromaki, kot taki tresočih rok prevečkrat odidejo v penzion. Z majhnimi dohodki. Z utrujenimi rokami in z žalostjo v očeh. Spomnil se je kolega iz Bosne, ki si je pri delu poškodoval roke in bil odpuščen kmalu po bolniški. Nihče se ni zavzel zanj. In kot je slišal, se je vrnil domov v Bosno. Čez leta se je baje poročil in delal kot skrbnik v kočah v bližini Lukomirja. In tako je mlel in mlel usode ljudi in mladih, ki se niso učili v šolah. Danes v dobi interneta si bil brez osnovnega računalniškega znanja obsojen na navadno delo in napredek, ki je podoben hitrosti polža na dirki formule ena. Sebi je odpustil, da se je namesto učenju

takrat posvečal norčijam, a pravega zgloda ni imel ob očetu lenuhu, ki ga je rad pil, in garaški materi, ki je kot čistilka delala za dva gospodarja. Še kako odločajo in določajo okoliščine, si je mislil. Vzel si je kot poslanstvo, da se bogu opraviči za vse svoje napake, in pričel učiti modrosti mlade, ki so prihajali na delo. Nekateri so veliko delali ponoči in sam je vedel, da tri izmene človeka izpijejo. Na nek poseben način ubijejo. Zato je mladim skušal prihraniti to izkušnjo. Pravil jim je vse mogoče anekdote in se veselil, ko je na koga zares dobro vplival. A sebe ni mogel rešiti, saj je

Morda sta se prepirala zaradi sveta in krivic, ki sta jih vsak zase doživljala. Moja zavest je njuno zgodbo opisala takole. On je delal na tri izmene v podjetju, kjer s kadri niso lepo ravnali. Vsak je zamenljiv, so si mislili šefi. Čeprav je bil vodja izmene, krepkega telesa in jasnih načel, so ga leta krivic najedala od znotraj. Ni mogel razumeti, kako si krivica podaja roko

bilo zanj prepozno. To ga je navdajalo z žalostjo. A ni mogel nič več.

Opazoval je ženo, kako jo je teža življenja utrudila. Osušila. Postajala je siva in žalostna. Ne glede na leta in vse, kar sta prestala, jo je imel vse rajši. In ona njega. In spomnil se je, kako veliko noči ni spal, ko sta se prepirala o zunanjih bremenih, o krivicah in vsem, kar sta nosila na plečih. Počasi sta dojela, da ju svet ne sme združevati, pač pa da skupaj lahko nosita težo sveta. In ja, otroci so ju v celoti nagradili. Oba sta diplomirala, hči dela magisterij iz farmacije. To je nagrada za ves trud in vpliv na mlade, si je mislil mož, ki je hodil pred menoj ob ženi. Kljub vsem oviram pokončno.

Meje naših svetov so meje naših misli in občutkov, ki jih pošiljamo v eter. V svetove okrog sebe, ki nas gradijo, polnijo in izoblikujejo. In oblikujemo se z vsakim dnem, vplivom in izkušnjami, ki iz nas privlečejo ravni in lastnosti, ki jih morda poprej nikoli nismo bili sposobni zaznati. In učimo se o sebi in ljudeh, ki nam križajo pot. In na vseh ključnih razpotjih se srečamo z lastnimi sencami in sonci. Dobro je, da nam pot križajo takšni, ki naše notranje sonce ožarijo. In ko se toplina prenaša iz src v srca, se presvetlijo tudi misli. In ko je svetlobe dovolj, se razvozljajo tudi spomini. In teža, ki jo nalaga preteklost, ujeta v celični spomin, se oklepa vsake bilke slabega. Zato radi rečemo, da tema išče temo kot svetloba svetlobo. A nasprotja se srečajo ravno na križpotjih, saj nas pot duhovnih zakonov in

Meje naših svetov
so meje naših misli
in občutkov, ki jih
pošiljamo v eter. V
svetove okrog sebe,
ki nas gradijo, polnijo
in izoblikujejo. In
oblikujemo se z
vsakim dnem, vplivom
in izkušnjami, ki iz
nas privlečejo ravni in
lastnosti, ki jih morda
poprej nikoli nismo
bili sposobni zaznati.

usode vselej vztrajno potiska naprej, vselej naprej. K Luči.

In osvojene lekcije nas kot jutranja rosa spominjajo na lepoto prvih sončnih žarkov, ki se ujamejo v prelepe kristale. Zato je tako pomembno, da znamo žareti za trenutke in zbirati kaplje, ki se zbirajo v tekoče spomine včerajšnjega dne, ujete v misel, ki pride in gre. Misli so kot oblaki na vročem saharskem nebu; le hip in že jih ni. Ostajajo občutki, ki rojevajo spoznanja.

Vse priložnosti, ki so nam dane, in vsi ljudje, ki prečkajo naše poti, so dar Življenja. Da prepoznamo pustolovščine že v majhnih korakih in veličino v preprostih dnevnih opravilih. Prav vse, kar se nam dogodi, vpliva na nas. Vsako bežno srečanje z ljudmi, ko prisluhnemo njih zgodbam, nas oplemeniti.

Kot gospod in gospa pred menoj. Z zgodbo, ki je morda njuna. Z upanjem, ki ju je ohranilo do danes. Z vero, ki ju je gradila. Z močjo vztrajnosti, ki je spremenila poti usod številnim mladim, ki jih je gospod navdihoval in motiviral. In ja, moč pozitivnih namer in dejanj se akumulira. V času, iz dneva v dan, iz situacije v situacijo, iz dosežka v dosežek. Spomnil se je, ko je prenehal s kajenjem. Vsak dan je bil dosežek, ko ni pokadil cigarete. Vsak dan, ko je rekel ne slabim navadam, je bil dodaten uspeh.

In ja, par pred menoj mi je pokazal, koliko uvidov pridobimo s sočutjem, čeprav je to le naša domišljija. A spoznanja so vse okrog nas in čakajo, da v svoj dom duha povabimo Resnico. In ko nas Resnica obiše, naredimo prvi in ključni korak k Soncu, ki nikdar ne preneha žareti. **S**